

В тихий вечір в місяці липцю. Я гуляв по левадах та городах, що розстелювались над невеличкою річкою Роставицею, в селі Трушках.

Очерет ніби дрімав, дивлячися у воду. Верби мліли у теплі та рожевому світі. Вода лисніла, як синє небо. Коли гляну на річку з-за густого очерету, ніби плили над водою дві жіночі голови та двоє плечей, прикритих старими драними свитками. То були дві молодиці, вони ловили рибу волоком, — дійшли до середини річки, завернули півкругом та й витягли на берег важкий волок. В волоці повно було зеленої водяної кропиви та дрібненької ряски. Між зеленим баговинням тріпалась чимала і дрібненька риба, дриґали ногами жаби, повзли раки. Молодиці розгорнули волок, повикидали баговиння, більшу рибу та раки забрали у відро, а волок витрусили, неначе мішок: звідтіль і посипалось дрібненької рибки, так як з тарілки. Тільки що молодиці трохи відійшли, а десь взялися качки і з'їли дрібну рибку.

— А правда, молодиці, — кажу я, — якби оця вся рибка повиростала, то була б добра бочка риби?

— Авжеж! — обізвалась одна з молодиць.

— Що правда, то правда, — кажу я знов, — ці качки стріскали цілу бочку риби, що могли б їсти наші діти. Се ж ви відняли рибу від своїх дітей.

Молодиці забрели в річку вдруге, витягли знов волок, але дрібненьку рибку витрусили вже не на берег, а в річку...